

Arrest

nr. 244 468 van 19 november 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 4 maart 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de stad Al-Bab in de provincie Aleppo. U bent Arabier van etnische origine. U zou als loodgieter hebben gewerkt. In Syrië zou u problemen hebben gekregen met IS omdat uw zoon militair was bij het regime. U zou uw zoon hebben moeten overtuigen om te deserteren. U probeerde dit, maar uw zoon wilde dit niet. Daarom werd u door IS twee maanden vastgehouden en uiteindelijk terug vrijgelaten. U kreeg angst en besloot te vluchten begin mei 2017. Via Turkije kwam u een aantal maanden terecht in Griekenland. Daar diende u een

verzoek om internationale bescherming in. U verbleef een jaar op het eiland Mytilina (Lesbos). U verkreeg wel een beschermingsstatus. U werd overgebracht naar een kamp in de buurt van Thessaloniki. Toen u te horen kreeg dat uw uitkering werd stopgezet en u geen gratis logement meer had, besloot u verder te reizen in Europa.

Zo kwam u uiteindelijk in België terecht waar u een verzoek om internationale bescherming indiende op 23 december 2019.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer : een Syrische identiteitskaart, een familieboekje, uw Syrisch rijbewijs, uw internationaal rijbewijs en een familieboekje. Verder legt u nog een document neer over uw medische problemen.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratieve dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk bevonden.

Op basis van uw verklaringen en van de documenten in uw administratieve dossier blijkt dat u in Griekenland internationale bescherming heeft gekregen in Griekenland (persoonlijk onderhoud p.3 en vraag 22 DVZ p.10).

Artikel 57/6 §3, 3° van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die dergelijke bescherming al in een andere lidstaat van de Europese Unie heeft gekregen, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij de vreemdeling elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij in deze lidstaat geen beroep meer kan doen op de bescherming die hem al werd toegekend wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, een reëel risico op ernstige schade of onmenselijke of vernederende levensomstandigheden.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk kon maken dat u Griekenland diende te verlaten omwille van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming dan wel er op heden niet zou kunnen terugkeren.

Uit uw verklaringen blijkt dat u geen problemen had met racisme in Griekenland. U stelt geen problemen te hebben met burgers of politie. U stelt goed behandeld te zijn geweest, maar dat het een arm land is (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8). Wanneer de vraag nadien nogmaals wordt gesteld – wanneer de begrippen racisme en discriminatie worden uitgelegd - zegt u dat de Grieken alle vluchtelingen slecht behandelen. Dit zou komen omdat de Algerijnen GSM's en andere spullen stelen en dat daarom alle vluchtelingen slecht zouden worden behandeld (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9).

U haalt echter geen persoonlijke voorbeelden aan waaruit blijkt dat u zelf persoonlijk te maken zou gehad hebben met dergelijke problemen of hier het slachtoffer van zou geworden zijn. De vaststelling dat u verwijst naar de 'slechte behandeling van alle vluchtelingen' is niet van dien aard dat u dermate persoonlijk zou worden gevisieerd dat dit een gegronde vrees zou uitmaken. Het is trouwens een blote bewering die u niet met voorbeelden staft.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaart u dat u weliswaar beperkte financiële steun kreeg (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7) en dat u eveneens recht had op logement, maar dat deze steun verviel op het ogenblik dat u een verblijfsvergunning en paspoort had gekregen (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7).

Wat betreft uw verklaringen over uw verblijf in Griekenland kon u niet aannemelijk maken dat uw levensomstandigheden aldaar zodanig ondermaats zouden zijn dat er dient gewag gemaakt te worden van een onmenselijke of vernederende levensstandaard.

Er dient te worden opgemerkt dat u wel degelijk lange tijd financiële steun kreeg. U stelt dat u geen medische steun genoot. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u naar het ziekenhuis werd gevoerd toen u ziek was, dat u een serum werd toegediend en dat de dokter u medicatie voorschreef (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7).

U klaagt dat de geneesmiddelen te duur zijn, maar dit wijst in ieder geval niet op een niet-aangepaste behandeling (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6)

Uw dochter zou in Griekenland bevallen zijn van een dochter en zou daar volgens uw echtgenote ook drie dagen gebleven zijn (persoonlijk onderhoud vrouw CGVS ,p. 5). Ook dit wijst er toch op dat er minimum gezondheidszorg wordt gegarandeerd.

Verder stelt u dat u de taal niet hebt kunnen leren omdat er ook geen aanbod zou zijn. U stelt dat 'u zou gevraagd hebben om ingeschreven te worden in de school, maar dat er u zou gezegd hebben dat de school voor jongeren is' (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7).

Uw verklaringen hieromtrent zijn echter blote beweringen, daar Griekenland wel degelijk minimumnormen garandeert voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming.

Bovendien verklaart u dat u niet de intentie had om in Griekenland een verzoek om internationale bescherming in te dienen (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6). Toen uw uitkering werd opgeschort en u op eigen benen zou moeten staan in Griekenland, heeft u 'gezocht in welk Europees land u het best terecht zou kunnen' (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7)

U kreeg internationale bescherming en veiligheid in Griekenland, maar vergelijkt de omstandigheden hier met die in Griekenland. Dit is een vaststelling, maar doet geen afbreuk aan het feit dat u internationale bescherming vroeg én verkreeg in Griekenland.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt een beschermingsstatus in Griekenland – u verklaart zelf een vluchtelingenstatus voor drie jaar - verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

In het licht van de voorgaande vaststellingen kan worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, in Griekenland gegarandeerd zijn. Uw levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden. U geniet reeds internationale bescherming en u kon, zoals hierboven geargumenteed, geen belang aantonen bij bijkomende bescherming.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter

in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

De documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming kunnen uw aanvraag niet in positieve zin wijzigen. Zij bevestigen immers gewoon uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. Verder gaat het om documenten over uw gezondheid, dit element heeft verder geen invloed op uw aanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u een beschermingsstatuut geniet in Griekenland en aldus niet naar Syrië mag worden teruggeleid.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar ook wat tweede verzoekende partij betreft geldt dat haar internationale bescherming werd verleend door de Griekse autoriteiten en zij zich op dezelfde elementen beroept ten aanzien van Griekenland waar zij bescherming geniet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen gaan in hun verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissingen en trachten deze te weerleggen. Zij steunen zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht. Tevens voeren zij de schending aan van artikel 3 EVRM.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2.2.3. De Raad bemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie. Uit hun verklaringen en de documenten in het administratief dossier, blijkt immers dat zij in 2018 een internationale beschermingsstatus hebben verkregen in Griekenland (administratief dossier, stuk 4, notities CGVS man, p. 3; administratief dossier, stukken 7 en 7B, verklaringen DVZ, vraag 22; administratief dossier, stuk 5, map documenten, Eurodac-hit). Dit wordt niet betwist in het verzoekschrift.

De commissaris-generaal is bijgevolg bevoegd om het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt immers als enige voorwaarde dat “*de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie*”. Noch uit deze bepaling, noch uit artikel 33, § 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 van het Europese Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), waarvan artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting naar nationaal recht vormt, volgt dat – voor zover aan deze voorwaarde is voldaan – de commissaris-generaal gehouden zou zijn om tot andere verificaties over te gaan.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen op omstandige wijze wordt vastgesteld dat verzoekende partijen persoonlijk niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat de bescherming die hun in Griekenland verleend werd niet actueel of ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden

ten overstaan van Griekenland. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die van aard zijn desbetreffende vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

2.2.4. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift verwijzen naar de algemene situatie in Griekenland voor vluchtelingen, en in het bijzonder de grote toevlucht aan vluchtelingen aldaar, en desbetreffend een internetartikel als bijlage bij hun verzoekschrift voegen (bijlage 2), en onder verwijzing naar enkele recente internationale rapporten in hun aanvullende nota van 27 oktober 2020 de nadruk leggen op de overbelasting van het Griekse asiel- en vluchtelingenopvangsysteem ingevolge het afbranden van het vluchtelingenkamp Moria en op het onvoldoende ondersteuning krijgen van vluchtelingen in het kader van hun integratie, wijst de Raad er vooreerst op dat de situatie van asielzoekers aan wie (nog) geen internationale beschermingsstatus werd toegekend niet zonder meer representatief is voor de situatie van begunstigden van internationale bescherming, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Ook het verwijzen naar de algemene situatie in Griekenland voor internationaal beschermden – hoewel dergelijke informatie weliswaar een belangrijk aspect vormt bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming – volstaat *an sich* niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of ontoereikend zou zijn. Het komt aan verzoekende partijen toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hun in Griekenland verleend werd, te weerleggen, waar zij, zo blijkt uit wat volgt, in gebreke blijven.

2.2.5. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift hun eerder afgelegde verklaringen omtrent hun leefomstandigheden in Griekenland in herinnering brengen, en stellen dat er in Griekenland onvoldoende medische zorg beschikbaar was en dat zij geen toegang hadden tot werk doordat er geen taallessen waren, waardoor zij evenmin recht hadden op medische en financiële steun (zie publicatie "*Uw sociaalezekerheidsrechten in Griekenland*" van de Europese Commissie (bijlage 1 van het verzoekschrift)), onderstreept de Raad evenwel dat verzoekende partijen nog steeds niet concreet aantonen dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Griekenland in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. De Raad benadrukt hierbij dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partijen in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekende partijen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de aan hen in Griekenland verleende bescherming te weerleggen. In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, blijkt immers dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die een internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 84-85 e.v.). De Raad onderstreept dat verzoekende partijen dit vermoeden slechts kunnen weerleggen wanneer zij aantonen dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van verzoekende partijen naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoekende partijen niet in staat zijn om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hen in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 90 e.v.).

In casu wordt in de bestreden beslissingen echter vastgesteld dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekende partijen niet aantonen dat hun levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. In het bijzonder wordt in de bestreden beslissingen vastgesteld dat (i) hoewel verzoekende partijen stellen dat zij er geen medische steun kregen, uit hun verklaringen blijkt dat zij wel degelijk toegang hadden tot medische zorg; (ii) hun bewering dat er in Griekenland geen aanbod van taallessen is een blote bewering betreft en; (iii) uit hun

verklaringen duidelijk blijkt dat zij geenszins de intentie hadden om in Griekenland een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dat toen hun uitkering werd opgeschort en zij op eigen benen zouden moeten staan in Griekenland zij 'gezocht hebben in welk Europees land zij het best terecht zouden kunnen'.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen dienaangaande niet verder komen dan het louter herhalen van hun verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal en het tegenspreken van de gedane bevindingen, waarmee zij echter de gedane vaststellingen niet weerleggen noch ontkrachten.

De Raad besluit dat uit de verklaringen van verzoekende partijen niet blijkt dat zij voldoende inspanningen hebben geleverd om de rechten die gepaard gaan met hun status te doen gelden en zij tonen geenszins aan dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Griekenland in hun elementaire levensbehoeftes te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Uit hun verklaringen blijkt daarentegen duidelijk dat zij geenszins de intentie hadden een leven uit te bouwen in Griekenland en geen ernstige poging ondernomen hebben om hun leefsituatie aldaar te verbeteren nadat hun een internationale beschermingsstatus werd toegekend.

2.2.6. De Raad duidt er verder op dat het feit dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, problemen betreffen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst erop dat verzoekende partijen internationale bescherming verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan hun status en waarvan verzoekende partijen gebruik kunnen maken. Verzoekende partijen tonen niet aan dat het hen onmogelijk zou zijn om hun rechten in Griekenland middels de aldaar vigerende wetgeving of de toepasselijke Europese regelgeving te doen gelden.

2.2.7. Wat verder de opmerking in de aanvullende nota van 27 oktober 2020 van verzoekende partijen betreft dat terugkeerders in een nog kwetsbaardere positie worden geplaatst door de COVID-19 pandemie wijst de Raad er ook hier op dat dergelijke loutere verwijzing naar algemene informatie omtrent de situatie van terugkeerders niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partijen in Griekenland werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven desbetreffend in gebreke. De Raad wijst er daarnaast op dat het coronavirus noch uitgaat van, noch worden het virus en de ziekte COVID-19 veroorzaakt door een van de actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg valt de vrees voor dit virus of het risico door dit virus te worden getroffen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook dit element geeft derhalve geen aanleiding tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in België ten aanzien van de Griekse autoriteiten.

2.2.8. De Raad besluit dat verzoekende partijen niet *in concreto* aannemelijk maken dat de bescherming die hun in Griekenland wordt verleend niet actueel of ontoereikend zou zijn, noch dat zij er een risico lopen op vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2.9. In de mate verzoekende partijen artikel 3 EVRM geschonden achten, benadrukt de Raad dat dit artikel vereist dat verzoekende partijen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die

aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. *In casu* tonen verzoekende partijen niet aan dat zij, die de internationale beschermingsstatus genieten in Griekenland, geen toegang zouden krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan hun status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Verder genieten zij als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. De levensomstandigheden van verzoekende partijen in Griekenland kunnen niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

2.2.10. Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen elementen naar voren brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hun reeds werd toegekend in Griekenland.

2.2.11. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekende partijen tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 4 februari 2020 de kans kregen om de redenen van hun verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat. Zij werden tijdens dit persoonlijk onderhoud tevens gewezen op de vaststelling dat hun reeds internationale bescherming in Griekenland was toegekend en kregen de kans om redenen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hun reeds werd toegekend in Griekenland. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat verzoekende partijen niet *in concreto* aannemelijk maken dat de bescherming die hun in Griekenland wordt verleend niet actueel of ontoereikend zou zijn, noch dat zij er een risico lopen op vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.13. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT